

Arrest

nr. 138 089 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. ADYNS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juli 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 december 2014 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 11 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 12 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leoonse nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 11 mei 1981, te Ninety-one, Sierra Leone. Op 11 juli 2011 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 20 november 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op datum van 12 maart 2014 de beslissing van het CGVS bevestigde, en u de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut weigerde. Op 6 februari 2014 werd uw dochter – E.(...) T.(...) – geboren te Gent. U heeft een relatie met de moeder [R.(...) D.(...)] van uw dochter, maar jullie wonen niet samen. Op 19 november 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in. U verklaarde België niet te hebben verlaten. Uw moeder overleed in de loop van de maand oktober van het jaar 2014, daar ze een te hoge bloeddruk had en er onvoldoende medische zorgen voorhanden waren ten gevolge van de ebola-crisis in Sierra Leone.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag, enerzijds, steunt op motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS op 20 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, en dit omdat de geloofwaardigheid van uw, door u geopperde asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd, en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in haar arrest dd. 12 maart 2014, en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag, en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. **U verwees enerzijds naar de problemen die u reeds uiteenzette** in het kader van uw eerste asielaanvraag (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 15 en 18) – namelijk dat u homoseksueel bent, u in uw thuisland het voorwerp van discriminatie uitmaakte, en u niet weet wat uw broers en zussen met u zullen doen indien u zou terugkeren – maar u bracht **geen enkel nieuw element naar voren met betrekking tot deze problemen, noch ter staving van de door u geopperde homoseksuele geaardheid**. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Uw verklaring, namelijk dat u op heden een relatie heeft met een vrouw, die van uw kind beviel (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 12 en 15), kan bezwaarlijk als een nieuw element ter staving van uw homoseksuele geaardheid, en de problemen die u te Sierra Leone zou gekend hebben ten gevolge van uw homoseksuele geaardheid – en relatie, worden beschouwd. Het afschrift van de geboorteakte van E.(...) T.(...), weet de, in het kader van uw eerste aanvraag, vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, dan ook niet te herstellen. Derhalve brengt u, wat betreft deze door u geopperde problemen, geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, verklaarde u eveneens dat u de ebola-epidemie in Sierra Leone vreest, en uw moeder overleden zou zijn ten gevolge van het gebrek aan medische zorgen, door de ebolacrisis, voor haar hoge bloeddruk (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 12). Ter staving van huidige tweede asielaanvraag, legde u een brief neer vanwege uw advocaat, met bijgevoegd document met achtergrondinformatie en een juridische argumentatie met betrekking tot de toepasselijkheid van subsidiaire bescherming in het kader van de ebola-epidemie. U legde eveneens een brief vanwege de vzw 'Pigment' neer, waarin verwezen wordt naar de ebola-epidemie die op heden de landen Guinee, Liberia en Sierra Leone treft, waarbij dezelfde juridische argumentatie werd gevoegd, met betrekking tot de toepasselijkheid van subsidiaire bescherming in het kader van de ebola-epidemie.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen". Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-Generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten – m. n. een kopie van uw geboorteakte, attest van maatschappelijke oriëntatie, documenten betreffende uw arbeidssituatie in België (documenten vanwege de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, documenten vanwege de vzw 'partena', fiscale fiches, brief vanwege 'Caisse Nationale Patronale pur les congés payés dans l'industrie du bâtiment et des travaux publics', document vanwege de federale overheidsdienst Financieën, getuigeverklaringen vanwege uw werkgevers en collega's), en de documenten betreffende uw kinderbijslagdossier – dient vastgesteld dat deze geen relevantie bezitten in het kader uw tweede asielaanvraag. De door u neergelegde geboorteakte, bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit in twijfel getrokken werd. Deze geboorteakte kan dan ook niet opgevat worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter zou maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Wat betreft de overige, hierboven opgesomde, documenten die u neerlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag, dient vastgesteld dat deze documenten geen enkele betrekking hebben op uw vrees, in het geval van terugkeer naar uw thuisland. Het CGVS is enkel bevoegd om zich uit te spreken over de nood aan internationale bescherming van personen die een vrees opperen ten aanzien van het land van hun nationaliteit of regelmatig verblijf –in het kader van een asielprocedure kan of mag er geen rekening gehouden worden met integratieaspecten die geen enkel verband houden met het geopperde asielaanvraag en de geopperde vrees ten aanzien van het land van nationaliteit of regelmatig verblijf.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), het non-refoulementbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 78 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gaat verzoeker in op de ebola-epidemie in Sierra Leone. Hij verwijst naar uitspraken van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het "European Center for Disease Prevention and Control", een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad en "de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1". Gelet op de huidige ebola-epidemie die in Sierra Leone woedt, meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend "omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico". Hij stelt dat het risico om besmet te raken met ebola "ernstig en actueel" is en dat het risico "uiteraard niet 100% zeker" dient te zijn. Hij verwijst in dit verband naar het arrest "Salah Sheekh t. Nederland" van het EHRM van 11 januari 2007.

Verzoeker poneert dat het risico op ernstige schade, met name besmetting met het ebolavirus, buiten kijf staat. Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar het arrest *Eljafaji t. Nederland*, waarin wordt uitgelegd wat onder subsidiaire bescherming dient te worden verstaan. Verzoeker betoogt dat een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming noodzakelijk is om de bescherming die het EVRM biedt te kunnen garanderen en dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie dan ook geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming. Iedere andere keuze zou volgens verzoeker een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou leiden tot het absurde resultaat dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen. Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen. Dit zou tot gevolg hebben dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel

ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen. De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar zou niet afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade. Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de oorzaak van de schade geen persoon zou zijn. Er bestaat een discriminatie tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie. Deze interpretatie is naar de mening van verzoeker niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt, afhankelijk van de oorzaak van deze vrees. Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees niet wordt veroorzaakt door een fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie. Verzoeker verwijst te dezen naar de redenering van het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 42/2012 van 8 maart 2012 en besluit hieruit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie dient te geven aan het recht op subsidiaire bescherming en dus geen mensen kan uitsluiten van bescherming die te vrezen hebben voor onmenselijke en vernederende behandeling die niet wordt veroorzaakt door een persoon. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat discriminatie het bestaan is van een verschillende behandeling (het recht op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging is. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (*Gaygusuz*, p. 1142, § 42; *Larkos c. Chypre [GC]*, no 29515/95, § 29, *CEDH 1999-I*, en *Thlimmenos c. Grèce [GC]*, no 34369/97, § 40, *CEDH 2000-IV*) en vervolgt dat een andere behandeling van verschillende groepen vreemdelingen maar kan indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets. Verzoeker meent dat *in casu* de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de proportionaliteitstoets de onredelijkheid van de situatie aantoonst. De eerste categorie krijgt een verblijfsvergunning voor ten minste een jaar, hernieuwbaar. De tweede categorie dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest. Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt dat het verbod op refoulement de hoeksteen is van het internationaal vluchtelingenrecht. Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak *Mamutkulov e.a. tegen Turkije* bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 EVRM. In het *Soering* arrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker benadrukt dat artikel 3 EVRM een absolute bescherming biedt tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen blootgesteld te worden aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte. *In casu* dient volgens verzoeker vastgesteld te worden dat terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone hem zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola. De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit. Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Liberia (lees: Sierra Leone), zolang de epidemie woedt, is naar het oordeel van verzoeker in strijd met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat bepaalt als volgt: "(...) De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967

betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen (...)". Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad, het document "*Rapid Risk Assessment – Outbreak of ebola virus disease in West Africa*" van European Centre for Disease Prevention and Control van 29 september 2014 en bijkomende achtergrondinformatie omtrent de ebola-epidemie.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

In 's Raads arrest nr. 120 360 van 12 maart 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.3.2. Inzake de toetsing van de geloofwaardigheid van verklaringen wordt verwezen naar het sub 2.2.2. gestelde: "De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen." De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan dan ook niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Bovendien heeft verweerder de bestreden beslissing niet enkel gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen, doch ook heeft hij deze verklaringen vergeleken met die van zijn beweerd homoseksuele partner (K.R.A.). De commissaris-generaal kan immers, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van zijn of haar partner. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door partners die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van partners die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Waar verzoeker stelt dat de schroom om over zijn seksuele geaardheid te spreken tegenover derden kan leiden tot inconsistenties, dient opgemerkt dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen is verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Waar verzoeker stelt dat de ambtenaar van het CGVS een subjectieve interpretatie geeft aan zijn verklaringen, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker stelt dat zijn eigen verklaringen subjectief zijn, dient opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te "sturen". Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de asielzoeker toe om zijn beweerd homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van de gehoorverslagen van verzoeker en (K.R.A.) blijkt dat de protection officer 'open vragen' heeft gesteld, die verzoeker en (K.R.A.) toelieten om uitgebreide

verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van hun beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Sierra Leoneanse samenleving.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht gebaseerd op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en is er geen nood aan bijkomende onderzoeksdaden om verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid te beoordelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker verder geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Het zonder verdere duiding bijvoegen van stukken en documenten die reeds op het CGVS werden neergelegd (stukken 2-21), is geen dienstig verweer. De overige bijgebrachte informatie (stukken 22 en 23) is bovendien van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn vrees voor vervolging wegens zijn homoseksuele geaardheid. Hij haalt verder aan dat zijn moeder in de loop van de maand oktober van het jaar 2014 overleed daar ze een te hoge bloeddruk had en er onvoldoende medische zorgen voorhanden waren ten gevolge van de ebolacrisis in Sierra Leone en hij stelt de ebola-epidemie in Sierra Leone te vrezen.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: de geboorteakte van zijn kind, een brief vanwege zijn advocaat, met bijgevoegd document met achtergrondinformatie en een juridische argumentatie met betrekking tot de toepasselijkheid van subsidiaire bescherming in het kader van de ebola-epidemie, een brief vanwege de vzw 'Pigment' waarin verwezen wordt naar de ebola-epidemie die op heden de landen Guinee, Liberia en Sierra Leone treft, waarbij dezelfde juridische argumentatie werd gevoegd met betrekking tot de toepasselijkheid van subsidiaire bescherming in het kader van de ebola-epidemie, een kopie van verzoekers geboorteakte, een attest van maatschappelijke oriëntatie, documenten betreffende zijn arbeidssituatie in België (documenten vanwege de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, documenten vanwege de vzw 'partena', fiscale fiches, een brief vanwege 'Caisse Nationale Patronale pur les congés payés dans l'industrie du bâtiment et des travaux publics', een document vanwege de federale overheidsdienst Financiën, getuigenverklaringen vanwege zijn werkgevers en collega's) en documenten betreffende zijn kinderbijslagdossier.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van

een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en de hieruit voortvloeiende problemen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: “(...) *Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U verwees enerzijds naar de problemen die u reeds uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag (zie ‘Verklaring Meervoudige Aanvraag’, punt 15 en 18) – namelijk dat u homoseksueel bent, u in uw thuisland het voorwerp van discriminatie uitmaakte, en u niet weet wat uw broers en zussen met u zullen doen indien u zou terugkeren – maar u bracht geen enkel nieuw element naar voren met betrekking tot deze problemen, noch ter staving van de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Uw verklaring, namelijk dat u op heden een relatie heeft met een vrouw, die van uw kind beviel (zie ‘Verklaring Meervoudige Aanvraag’, punt 12 en 15), kan bezwaarlijk als een nieuw element ter staving van uw homoseksuele geaardheid, en de problemen die u te Sierra Leone zou gekend hebben ten gevolge van uw homoseksuele geaardheid –en relatie, worden beschouwd. Het afschrift van de geboorteakte van E.(...) T.(...), weet de, in het kader van uw eerste aanvraag, vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, dan ook niet te herstellen. Derhalve brengt u, wat betreft deze door u geopperde problemen, geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. (...)*

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten – m. n. een kopie van uw geboorteakte, attest van maatschappelijke oriëntatie, documenten betreffende uw arbeidssituatie in België (documenten vanwege de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, documenten vanwege de vzw ‘partena’, fiscale fiches, brief vanwege ‘Caisse Nationale Patronale pur les congés payés dans l’industrie du bâtiment et des travaux publics’, document vanwege de federale overheidsdienst Financieën, getuigeverklaringen vanwege uw werkgevers en collega’s), en de documenten betreffende uw kinderbijslagdossier – dient vastgesteld dat deze geen relevantie bezitten in het kader uw tweede asielaanvraag. De door u neergelegde geboorteakte, bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit in twijfel getrokken werd. Deze geboorteakte kan dan ook niet opgevat worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter zou maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Wat betreft de overige, hierboven opgesomde, documenten

die u neerlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag, dient vastgesteld dat deze documenten geen enkele betrekking hebben op uw vrees, in het geval van terugkeer naar uw thuisland. Het CGVS is enkel bevoegd om zich uit te spreken over de nood aan internationale bescherming van personen die een vrees opperen ten aanzien van het land van hun nationaliteit of regelmatig verblijf –in het kader van een asielprocedure kan of mag er geen rekening gehouden worden met integratieaspecten die geen enkel verband houden met het geopperde asielrelaas en de geopperde vrees ten aanzien van het land van nationaliteit of regelmatig verblijf.” De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen voorgaande overwegingen, die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4.4. Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift louter en alleen op het ebolavirus in zijn land van herkomst en op zijn persoonlijke vrees door dit virus te worden getroffen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar Sierra Leone, land dat actueel getroffen wordt door een uitbraak van het ebolavirus, geen situatie betreft die aanleiding kan geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houdt de vrees om besmet te worden door het ebolavirus immers geen verband met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli.

In de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming wordt bovendien het volgende overwogen “(35) *Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.*”

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Het ebolavirus gaat niet uit van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat een discriminatie bestaat tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie, dat dit onderscheid niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, dat de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de proportionaliteitstoets de onredelijkheid van de situatie aantoon, benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van

de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor personen die internationale bescherming invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitgaand van of veroorzaakt door de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet enerzijds en personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt anderzijds.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat van of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, niet louter te wijten is aan een lacune in de Belgische wetgeving, maar volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en in overeenstemming is met de bepalingen van het Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Gelet op het voorgaande, kan de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, niet worden aangenomen.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie – uitspraken van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het "European Center for Disease Prevention and Control", een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad, "de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1" en rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en het Grondwettelijk Hof – vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken slechts gericht is aan reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs.

De Raad oordeelt dat het enkele feit dat verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De weigering van een asielaanvraag ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 EVRM. Een middel genomen uit de schending van deze bepalingen kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in, niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen dan ook bij waar deze het volgende overweegt: *“In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-Generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.4.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomende onderzoeksdaden, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS